1942 Yılının En Modern ÇOCUK Gazetesi

AFACAN

7 1/2 Kuruş

Perşenbe günleri çıkarılır

Yıl 10- 7 Birinci Teşrin 1942-Sayı 11

GELECEKTE NELER OLACAK?

Yazan: Wells

Çeviren: Vahdet Gültekin

— Geçen sayıdan devam —

Rudolfun odasında yapılan bu hazırlığı Roxana idare etmişti. Bu münasebetle en güzel kumaşlarına kıymış, onları masaların üstüne yaymakta, koltukların eski yerlerini kaplamakta kullanmıştı. Çünkü Rudolf yabancı bir yerden ansızın gelen bu tayyareciye karşı biraz yüksek görünmek istiyordu.

Fakat beklenilen adam gelmiyordu.

Rudolf nihayet, yardımcısı Burton'a döndü:

— Kuzum, dedi, şu tayyarecinin ne olduğunu öğreniver...

Burton yerinden kalktı. Tam odadan çıkmak üzere idi ki, o iki nöbetçi girdi.

Rudolf onları görür görmez yerinden fırlayarak:

— Tayyareci nerede? diye sordu.

Bir tanesi cevap vermek cesaretini gösterdi:

— Doktor Harding'in evinde.

— Niçin doktor Harding'in evinde? Niçin buraya getirmediniz?

— Efendim, yabancı değilmiş.. eskiden burada yaşamış... Doktor, Harding'i tanıyormuş... Beraber onun evine gittiler... Kapıyı adamlarımızdan birine bıraktık.

— Tayyare?

— Tayyare de muhafazamız altında...

— Pekâlâ, ben gideyim şu adamı göreyim...

Rudolf tayyareciyi görmek için o kadar sabırsızlanıyordu ki, daha fazla beklemeden Harding'in evine kendisi gitmiye karar vermişti. Fakat Roxana hemen atıldı:

— Ne yapıyorsun, Rudolf? Hiç koskoca bir şef kalkar da oraya gider mi? Çağırtalım, kendisi buraya gelsin...

Rudolf tekrar yerine oturdu ve adamlarına emir verdi:

— Birini gönderin, tayyareciyi alsın getirsin buraya... Çabuk! Bir kişi beceremez, üç kişi gitsin...

Rudolfun adamları geldiği zaman Hardingle John Cabal doktorun lâboratuvarında oturmuş, konuşuyorlardı. Mary ve Richard Gordon da sandalyelerini onlara yakın çekmişler, otuz senedenberi birbirlerini görmiyen bu iki arkadaşın konuşluklarını merakla dinliyorlardı.

Cabal:

— Demek Rudolf böyle bir adam ha? diyordu. Az bulunur, bir tipte değil. Böyle şarlatanları bugün her yerde görüyoruz. Biz dünyayı kurtarmıya, medeniyeti korumıya çalışıyoruz. Biz belki şu yer yüzünde çok azız. Fakat hepimizi birleştiren bir şey var: İlim kardeşliği. Her şeyin mahvolduğu bu dünyada biz medeniyetin bekçisiyiz...

Gordon, bu ihtiyar tayyarecinin sözlerini can kulağı ile dinliyordu. Yüzü büyük bir memnuniyetin ışığı ile parıldıyarak:

— Ben de bunu bekliyordum işte, dedi. İlim uğrunda çalışmak... Şüphesiz, sizin fikirlerinizden faydalanarak daha iyi çalışacağım. Emirlerinizi bekliyorum...

John Cabal:

— Hayır, diye itiraz etti. Benim emrim falan yok... Emir veren hiç kimse olmıyacak. Biz ancak medeniyetin emrinde çalışacağız.

Hükûmet adamları kapıyı vurdukları zaman onlar konuşmalarının burasında idiler. Doktor Harding:

— Giriniz! dedi.

İçeri üniformalı üç adam girdi. İçlerinden biri Cabal'a dönerek:

— Rudolfun emri var, dedi. Sizin derhal gelmenizi istiyor. Kendi rızanızla gelmezseniz zorla tutup götüreceğiz...

John Cabal hiddetini istihza içinde saklıyan bir gülümseme ile ayağa kalktı ve:

— Telâşlanmıya lüzum yok, oğlum, dedi. Elbette geleceğim. Kaçacak değilim. Yalnız, emir almıya alışmadığım için Rudolfun yanına da onun emri üzerine değil kendi arzumla gitmek istiyordum. Şimdi onunla gidip görüşmek istiyorum, işte haydi buyurun gidelim...

İhtiyar tayyareci gülümsiyerek doktor Harding'le kızını ve damadını selâmladı ve:

— Şimdilik Allaha ısmarladık, dedi. Yi-
e görüşürüz...

O önde, Rudolfun adamları arkada, lâ-
oratuvardan çıktlar.

***

Rudolf, tayyareciyi bekliye bekliye ca-
nı sıkılmış, odasında, ayağa kalkmış, bir
aşağı bir yukarı dolaşıp duruyordu. Kapı
vurulup da içeriye tayyareciyi aramıya
gönderdiği adamlarından biri girince he-
men koştu, yerine oturdu.

Nöbetçi:

— Yabancı tayyareciyi getirdik efen-
dim, dedi.

— Gelsin!

Rudolf, masasının üzerini düzeltti, kol-
tuğuna yaslandı ve azametli bir tavır ta-
kınarak gözlerini kapıya dikti.

John Cabal dik ve çevik vücudile kapı-
da göründü ve hafifçe başını eğerek se-
lâm verdikten sonra serbest bir tavırla
geldi, Rudolfun karşısında durdu:

— Benimle görüşmek istemişsiniz?

— Evet. Evvelâ söyle bakalım: Sen
kimsin? Buraya ne maksatla geldin? Bu
memleketin muharebede olduğunu bilmi-
yor muydun?

Cabal gülümsedi:

— Biliyordum, dedi. Senin gibi bundan benim de haberim var.

Rudolf, bu adamın, kendisile böyle teklifsiz konuşmasına kızmış, daha doğrusu hayret etmişti. Etrafındakilerin kendisine dalkavukluk etmelerine o kadar alışmıştı ki bir adamın, hele böyle bir yabancının onun karşısında serbest tavırlarla hareket etmesini yadırgıyordu.

Daha sert bir sesle:

— Sen kimsin? diye tekrar etti.

John Cabal, ciddî bir tavırla:

— Ben sulh ve dirlik - düzenliğin elçiyim, dedi.

Bu sözler Rudolftan daha ziyade Roxana hayret etmişti. Bir Cabal'e baktı, bir Rudolfa.

Rudolf, biraz durduktan sonra:

— Burada ben kendi başıma ve tebaama buyruğum, dedi. Kimsenin mümessilini istemiyorum ve başka memleketten sulh ve dirlik - düzenlik getirtmiye de ihtiyacım yok. Milletim çarpışıyor ve düşmanlarına karşı en son zaferi kazanıncaya kadar çarpışacaktır. Tekrar ediyorum: Nereden geliyorsunuz, necisiniz?

Cabal onun anlayabilmesi için kelimelerini tane tane söyliyerek cevap verdi:

— Yeryüzündeki tek sulh ülkesinden. Bana gelince, gördüğünüz gibi, bir tayyareciyim.

— Daha var —

DÖNEK DÜŞMANA BİR DERS

Filo, düşman toprakları üzerine yaptığı keşif uçuşundan yeni dönmüştü. Bu keşiften aldıkları neticeye göre ertesi sabah büyük bir bombardımana hazırlanan uçmanlar sonsuz bir neşe içinde idiler. Çünkü düşmanları, ne zamandanberi onlara meydan okur bir tavır takınmıştı. İkide birde telsizle haberler gönderiyorlar, onları havada çarpışmalara çağırıyorlardı. Fakat hiçbir seferinde de sözlerini tutmuyorlar, söylediği yere ya geç geliyorlar, karşı taraf benzini bitirmiş olduğu için dönmek zorunda kalıyor, yahut da onları haber verdikleri kuvvetten daha üstün bir sayıda geliyorlardı.

Bu sefer de, ertesi günkü bombardımanı idare edecek olan filo komutanı yüzbaşı «Korkusuz», o akşam kendisine bir düşman filo kumandanından gelen telsiz telgrafı aldığı zaman kendi kendine gülümsedi ve arkadaşlarına dönerek:

— Yeni bir meydan okuyuş var, dedi. Düşmanlarımızın «Bıldırcın» diye meşhur uçmanları beni kendisile tek başına bir çarpışmıya çağırıyor. Yarın sabah saat altıda, buradan iki yüz kilometre uzakta ve beş yüz metre yukarıda karşılaşacağız...

Bu haber üzerine heyecanlanan uçmanların yüzünde aynı zamanda bir de endişe belirmişti. Nihayet içlerinden biri:

— Fakat, dedi, bu sefer sözlerini tutacaklarını mı zannediyorsun?

«Korkusuz» yüzbaşı:

— Yani, dedi, «Bıldırcın» çarpışmıya gelmez mi demek istiyorsun?

— Hayır, gelir, fakat yalnız gelmez. Bu belki de bir tuzaktır.

Cesur uçman bir kahkaha attı:

— Ben onların hepsile başa çıkarım, dedi.

Arkadaşlarından biri:

— Ona şüphemiz yok, dedi. Fakat böyle bir işe kalkışacak olurlarsa bizim de onlara güzel bir ders vermemiz lâzım. Onun için, bence, sen yalnız gitme, hep beraber bir filo halinde gidelim.

Korkusuz uçman:

— Olmaz! dedi. Sonra biz sözümüzde durmamış oluruz. Onlar bizi tek olarak çarpışmıya çağırıyorlar. Biz bir kişiye on kişi çıkarsak yiğitliğe sığar mı hiç bu iş! Ben tek başıma gidiyorum.

— Ya onlar on kişi olarak gelirlerse?

— İyi ya işte! O zaman da yiğitlik yine bizde kalır ve onlar yiğitliğin ne demek olduğunu öğrenirler.

«Korkusuz» namı ile tanınmış olan bu cesur uçmanın kendisine büyük bir inancı vardı. Fakat, arkadaşları onun hesabına endişe duyuyorlardı. Çünkü düşmanlarının, tek başına çıkacaklarını söyledikleri bu çarpışmıya, döneklik edip, on uçakla beraber gelmeleri ihtimali yok değil, hattâ çoktu. O zaman, korkusuz yüzbaşıyı doğrudan doğruya ölüme atmış olacaklardı.

Fakat yüzbaşı o kadar ısrar ediyordu ki, nihayet, kendisini, tek başına uçağa binip gitmiye bıraktılar.

***

Korkusuz uçman o gece belki hiç uyumadı ve sabahleyin daha güneş doğmadan kalktı, hazırlandı, uçağını hazırladı, bindi ve havalandı.

Düşman uçmanının buluşmak için söz verdiği yere ve yüksekliğe yaklaşırken uzaktan siyah bir nokta göründü. Korkusuz yüzbaşı kendi kendine:

— Hah işte! dedi. Geliyor!..

Sahiden de gelen, düşman uçmanı «Bıldırcın» dı. Korkusuz uçman büyük bir heyecanla, uçağına daha fazla hız verdi ve düşmanına karşıcı çıkmak üzere ilerledi.

Öteki uçak da olanca hızı ile yaklaşmış-tı. Görüşmek için birbirinin ense... tutmıya çalışan iki pehlivan gibi, ka... karşıya geldiler ve yine pehlivanlar ... biri aşağı iğilirken, öteki yukarıdan ... iniş yaptı. Bu hareketle beraber, maki...li tüfekler de ateşe başlamıştı.

Korkusuz uçman yakından çarpışma... taraftardı. Çünkü, kendisinin kazan... ğını bildiği için, hiç korkmuyordu. Fa... düşman uçağı böyle bir işe gelemiyece... daha ilk başlangıçta gösterdi ve ... birdenbire hız vererek arayı açtı.

Bu suretle, büyük bir hatâ işledi... farkında değildi. O zannediyordu ki, ...şısındaki uçak olduğu yerde kalacak ... uzaktan ateş edecekti. Halbuki, Kor... yüzbaşı da uçağına son hızı vererek ... arkasından atıldı ve ateşine devam ...

Düşman uçağı, kurtuluş çaresi ol... ğını gwrünce kaçma yolunu tuttu. ... öteki bırakı rmı? Hem onun arkas... gidiyor, hem de ateş ediyordu.

Nihayet biran geldi ki, düşman ... ha vuruldu, ha vurulacak bir hal al...

Fakat bu sırada hiç beklenmedik b... oldu:

Korkusuz yüzbaşının tayyaresi, b... bire ufuktan beliren on kadar dü... uçağı ile karşılaştı. Yeni gelen uç... çok hızlı uçuyorlardı. Göz açıp kapa... ya kadar kısa bir müddet içinde ate... tına girdiler ve hepsi birden makine... feklerini o bir tek uçağın üzerine bo... lar. Fakat, Korkusuz uçman bu ... tehlikeye hiç aldırmıyor, bir taraf...

türlü manevralarla onların ateşinden ... tulmıya çalışırken bir taraftan da ... ilk düşman uçağına, gerek yeni gel... ateş ediyordu.

Fakat zora karşı ne yapabilirdi? ... hesiz, onların yağmur gibi yağan k... larından biri uçağın can alacak bir ... gelecek veya kendisini yaralıyacakt...

Yiğit uçman, buna aldırmıyordu. ... hiç olmazsa bir düşman uçağı düşü... seydi! Çünkü, şimdi içinde onlarda... le öçalma arzusu vardı ki! Arkad... iyi tahmin etmişlerdi: Düşman yin... zünde durmamış, birer uçakla yap... olan bu karşılıklı çarpışmıya evvel... uçak göndermiş, sonra onu gafil avl... çalışarak, on uçakla birden hücu... mişlerdi. Keşke o da arkadaşlarını...

— Arkası 9 uncu sayfa...

Rize sahilleri açığında balık avma çıkmıştım. Hava fırtınalı olduğu için denizde benden başka kimse yoktu ve kayıkta da yalnızdım. Fırtınalı bir havada balık avlamanın tadını tatmak istiyordum.

Fakat bu tadı öyle tattım ki hâlâ unutamam!

Fırtınanın birdenbire fazlalaştığı bir anda, dalgalar azıttı ve kayığı aldığı gibi kayalara bindirdi. Altımdan kayık gidince, kabuğu kırılmış yumurta gibi, cup diye suya düştüm.

Su da, aman Allah! Ne soğuktu! Buz gibi iliklerime işliyor, elimi, ayağımı kıpırdatamıyacak derecede donduruyordu. Kendimi dalgalara bırakmaktan ve beni sürükliyecekleri ölümü beklemekten başka çare yoktu.

Ölümle karşılaşacağımı beklediğim bir sırada başka bir şeyle karşılaştım. Fakat bu da ölümün başka bir türlüsü değil mi idi?

Dalgalar beni sürükliye sürükliye, sahilin kayalık bir köşesinde, bir mağaranın önüne getirmişlerdi. O zamana kadar, suyun içinde buz gibi donup katılan ellerimi, ayaklarımı oynatamamış, sadece suyun yüzünde durmıya muvaffak olmuştum. Son bir gayret sarfederek kayalara yapıştım ve kendimi mağaraya atım.

Mağaranın içi kapkaranlıktı. Gözlerimi dışarının aydınlığından kurtarıp içerisini daha iyi görebilmek için, sürüne sürüne biraz daha ilerledim. Bu sırada elime bir alay çalı çırpı geldi. Ateş yakabileceğim için çok sevindim. Hemen, ceketimin cebinden, ıslak kibriti çıkardım. En kuru tarafını ve kibrit çöplerinin en az ıslağını buluncaya kadar boyuna çaktım. Nihayet bir çöp ateş aldı, ve çalı çırpıyı tutuşturdum.

Ateş, daha ilk alevlerile beni iliklerime kadar ısıtmıya başladı. Evvelâ gözlerimi şöyle bir müddet kapayıp dinlendim. Sonra elbiselerimi çıkarıp kurutmak niyetile doğruldum.

İşte o dakikada ölümü nikinci çeşkil ile karşılaştım:

Mağaranın bir köşesinde; ateşin tam öbür tarafında, bir kurt duruyor, alevden daha parlak bir ışıkla çıldır çıldır bakıyordu.

Şimdi nereye düştüğümü anlamıştım: Ben, kurt inine girmiş bulunuyordum. Mağaranın sahibi, şüphesiz ki bu münasebetsiz misafiri pek iyi karşılamıyacak, ona ikramda bulunacağı yerde onunla kendisine güzel bir ziyafet çekecekti.

Tehlike karşısında insanın aklına ilk gelen şey kaçmaktır. Fakat benim için buna imkân yoktu. Mağaranın dışı azgın dalgaların homurdandığı korkunç bir denizdi ve oraya bir adım atar atmaz suların koynunda kaybolup gideceğim muhakkaktı. Çünkü bacaklarımda, kollarımda, yüzmen için hâlâ hiçbir kuvvet hissedemiyordum.

O halde, ne yapacaktım? Kurtla böyle karşı karşıya mı kalacaktım? Şimdiki halde aramızda ateş vardı ve onun için hayvan, üzerime saldırmıya cesaret edemiyordu. Fakat bu ateş elbette biran gelip sönecekti. O zaman ne yapacaktım?

Kurtu korkutup kaçırmanın da imkânı yoktu. Cünkü, mağaranın öbür tarafaı kapalı idi. Onu, elime yanar çalı çırpıyı alarak kovalıyacak olsam gidecek başka yer bulamıyacağı için, bütün tehlikeyi göze alarak ve kızgınlığı son dereceyi bularak üzerime saldıracağı muhakkaktı.

O halde ne yapacaktım?

Ne yapacaktım, ne yapacaktım? Bu düşünce beynimi yiyip duruyor ve ayni zamanda karşımdaki tehlikenin bir kâbus gibi gittikçe büyüdüğünü görüyordum.

Kurt, beni mıknatıslamak istiyormuş gibi, gözlerini üzerime dikmiş, şeytan gibi bakıyordu. Arada sırada ağzının oynadığını, burun deliklerinin kabardığını görüyordum ve kalbim yerinden oynuyordu: Kıpırdamıya başlıyan bu çene beni parçalamak üzere açılacak değil miydi?

Bir aralık, gözüm mağaranın diğer taraflarında şöyle bir dolaştı ve gördüklerimle tüylerim büsbütün ürperdi: Yer kafatasları, bacak ve kol kemikleri ile doluydu. Demek ki burada benden evvel daha başkaları da parçalanmıştı! Bu kemikleri bana ölümü daha yakından hissettirdi ve biranda kurdu üzerime saldırır gibi hissettim.

İşte, o anda, canına düşmüş bir insanın bütün kuvveti ve eskisinin on misline çıkan gayretile, hayatımı kurtarmak için çabalamak lâzım geldiğini düşündüm.

Bununla beraber aklıma yeni hileler düşünmek fikri de geldi. Her şeyden evvel, ateşi mümkün olduğu kadar devam ettirmek lâzımdı. Kurtların ateşten korktuklarını bilirdim. Fakat ateşi ne ile devam ettirecektim? Odunlar bitmek üzereydi ve mağaranın içinde de çalı çırpıya benzer bir şey yoktu.

O anda aklıma br fikir geldi:

Arkamdan ıslak ceketimi çıkardım ve onu ateşin üzerine attım. Ceket bir kenarından ateş aldı ve ıslak olduğu için yavaş yavaş yanmıya başladı. Bu gidişle epey devam edeceği anlaşılıyordu.

Mağaraya düştüğüm zaman vakit akşam üstü idi. Şimdi ortalık iyice kararmış, zaten karanlık olan mağaranın içi büsbütün zifiri bir hal almıştı. Yalnız, ateşin alevleri beni ve kurdun yüzünü, biraz da mağaranın duvarlarını aydınlatıyordu.

Sabahı böyle ettim. Kurt gözlerini bir an benden ayırmıyor, sanki: «Ateş bitsin de ben senin hesabını görürüm» der gibi, bakıyordu. Ben de ona inat ateşi mümkün olduğu kadar devam ettirmiye çalışıyordum. Bu uğurda ceketimden sonra yeleğimi ve kasketimi de feda ettim.

Bir aralık başımı yeçirip arşaya baktığım zaman, mağaranın kapısından uzakta ufkun ağardığını hissettim. Gözlerimde bir ümit canlandı. Neden bilmiyorum. Fakat gündüz olması bana tehlikenin bittiğini haber verir gibiydi.

Bu ümidimde ne kadar aldandığımı çok geçmeden anladım:

— Devamı 10 uncu sayfada —

DİYANA
GİZLİ POLİS
ADINI KARA MASKE DİYE ATAN MEÇHUL BİRİSİ KOLOS STÜDYO BİNALARINDAN BİRİNİ YIKAR. DİYANA İLE TANIŞAN KİMYAKER CARAN BİNANIN BÖCEKLER VASITASİLE YIKILDIĞINI SÖYLER. TAKİP EDİLEN ALBERT HASTA
UMARIM Kİ BURADAN İÇERİYE GİREBİLİRİM.
ALBERT GUVANİN Mİ? EVET ONUNLA BİR MUKAVELEMİZ VARDI. O BİR SIHAT YURDUNA GİTTİ..
DİREKTÖRÜN ODASINDA..
BUNU KİM YAPTI?..
BUNA AİT ŞEYLER SİZE VERDİĞİM ŞU RAPORDA VARDIR..
BU SON DERECE ÖNEMLİ...
BU RAPOR BEKLENİLMİYEN BİRŞEY OLDU. HEMEN VİYANADAKİ TOMSONA TELİGRAF ÇEKEYİM.
CİVARDA BİR POSTA BÜROSUNDA..
İŞTE CEVAP CARAN.. TAM BENİM DÜŞÜNDÜĞÜM GİBİ. ESRAR ÇABUK AÇILACAK.
BÖYLE BİRŞEY DÜŞÜNEMEZDİM.
HASTAHANEDEN YENİ HABERLER ALDIM. ALBERT DAHA İYİCE. BU DÜŞME AKLINI KAYBETTİRDİ.
ALÂ... HEMEN GİDİP KENDİSİNİ ZİYARET EDELİM.
YABANCI BİR ELİN EMRİNDE ÇALIŞIYORDUM. İPNOTİZE EDİLMİŞTİM.
BAYLAR.. KARA MASKE İŞİ ARTIK AYDINLANMIŞTIR.
UMARIMKİ GENÇ GUVANİNDEN ANLAŞILDI?
HAYIR BAYLAR.. GUVANİN KARA MASKENİN ALETİ İDİ..
BİR DAKİKA BAYAN DİYANA.. İZAHATINIZI PLÂĞA ALALIM.
BEN ONU KAPIDAN KAÇARKEN GÖRDÜM.
BRAVO BAY SOLAND. UMARIMKİ KAÇMAK İSTİYORDU.
KARA MASKE DOKTOR FUŞE Mİ?
EVET BAYLAR, DOKTOR FUŞER CİNAYETİ İŞLİYENDİR. BU UZUN HİKÂYEYİ BAKIN SİZE ANLATAYIM.
BÜTÜN BUNLARI BİZ GUVANİNİN AĞZINDAN DİNLEDİK.
DİYANANIN HİKÂYESİ.. BUNDAN İKİ SENE ÖNCE..
DOKTOR FUŞE BİR YERİN İZ BIRAKMADAN YIKILMASININ ANCAK BÖCEKLER VASITASİLE OLDUĞUNU CARANDAN İŞİTMİŞTİ.
ALÂ, GÜZEL BİR FİKİR. DİYE BUNU KENDİNE MAL ETTİ.
CARANIN İCADIYLE MÜTHİŞ BİR KORKU SALABİLİRİM..
BAY PROFESÖR!. GUVANİN ÇOK HASTA BİR BAKAR MISINIZ.
ÇOK HASTA ONU HASTAHANEYE NAKLETMELİ..
BU SUDAN İÇER İÇMEZ BÜTÜN İSTEDİKLERİME CEVAP VERECEK
ARTIK O BENİM İRADEME TABİDİR. CEVAPLARINI ALDIM. YAŞAMASINA LUZUM KALMADI.
ONUN AİLESİ YOKTUR. HASTALIĞIN TEDAVİSİ DE MÜMKÜN DEĞİLDİR. BİR SIHAT YURDUNA YATIRMALI...
ARZUNUZU YERİNE GETİRECEĞİM PROFESÖR..
ARKASINI BİLİYOR MUSUNUZ? DOKTOR KORKUTMA SİYASETİNİ KULLANARAK GUVANİNİ YURTTAN ÇIKARDI..
AMAN TANRIM.
FAKAT NASIL OLUYORDA BU MEKTUP ONUN TAM GİTTİĞİ GÜN SİZE GELDİ.
BUNDAN DAHA KOLAY HİÇ BİRŞEY OLAMAZ.
DİYANA KARA MASKE SIRLARINI ORTAYA ÇIKARDIKTAN SONRA EVİNE DÖNDÜ.
ORADA YENİ BİR MACERA BEKLİYORDU..
ARKASI VAR.

Avci BAY TEKİN SERÜVEN PEŞİNDE

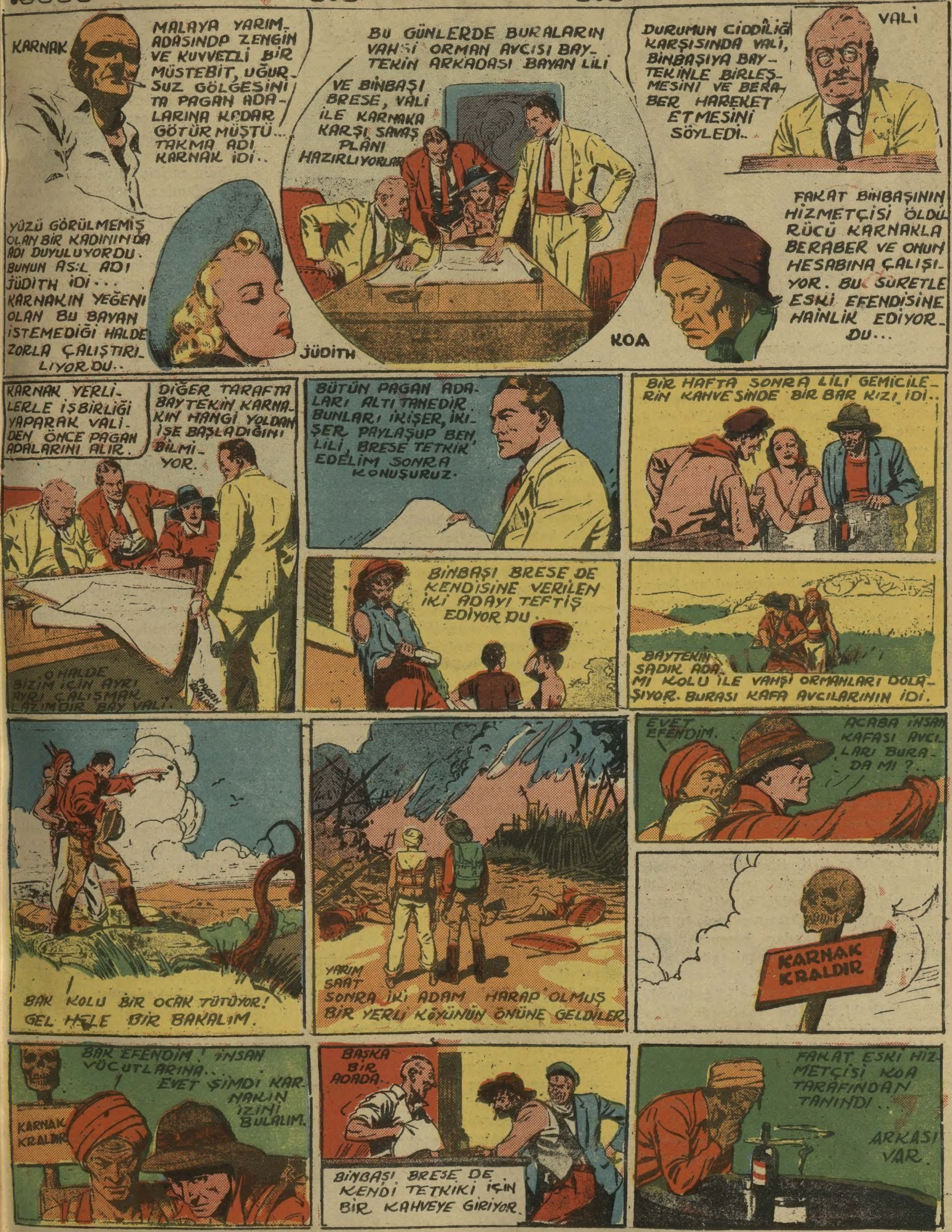

— Geçen sayıdan devam —

Fakat onların ellerinde demirden yapılmış mızrak, balta gibi şeyleri görmesi onu hayrete düşürmüştü. Sonra, kulübeleri de akıllıca düşünülüp yapılmıştı. Bulundukları yerin (tarafını da, muntazam bir şekilde kesilmiş odunlarla çit yararak kapamışlardı. Bütün bunlar, bu adamların zeki ve bilgili kimseler olduklarını gösteriyordu.

Bu sırada gene onlar benziyen bir adam yan taraftaki ormandan çıktı ve çitten atlıyarak meydanlığa geldi. Ötekiler evvelâ onu hiç görmemiş gibi davrandılar. Fakat yeni gelen adam ellerile heyecanlı heyecanlı bir takım işaretler yaparak ve boğuk kalın sesile bir şeyler anlattı. Tarzan onun bu hareketlerinden ormana iki yabancı girdi diye onlara haber getirdiğini anladı.

Bunun üzerine oturanların hepsi mızraklarını, baltalarını kaparak, yerlerinden fırladılar ve ormana doğru koşmıya başladılar.

Bu sırada boğuk bir uluma işitildi. Tarzan bu sesin hangi hayvanın bağırması olduğunu hemen anladı ve La'ya dönerek:

— Goril, dedi.

La korkudan tirtir titremiye başlamıştı.

Bir iki dakika sonra goril göründü. Meydanlığa doğru geldi ve çitin önünde durarak etrafına bakınmıya başladı. Tarzan ömründe bu kadar kocaman goril görmemişti. Hayvan,insan gibi, arka ayaklarının üzerinde yürüyordu ve kolları uzun olduğu halde yere sürünmüyordu. Yüzü de öteki gorillere benziyordu. Fakat hayvan yaklaştıkça Tarzan onun kafasında büyük bir zekânın işlemekte olduğunu gözlerinden okudu. Bu hayvanın maymun olduğu muhakkaktı. Fakat sanki kafasının içine bir insan aklı konulmuştu.

Sonra, işin asıl tuhaf tarafı ne idi, biliyor musunuz? Gorilin üzeri mücevherlerle doluydu! Hem de ne mücevherler! Tüylerinin üzerinde altınlar, elmaslar parıldıyor, kollarındaki, bacaklarındaki bilezikler insanın gözünü alıyordu. Boynunda da, ortasında güneş gibi parlayan büyük bir elmas bulunan bir gerdanlık vardı.

Lord Greystoke ömründe bu kadar süslü hayvan görmemişti ve Opar mücevherleri arasında bu kadar büyük ve parlak elmaslar bulunabileceğini aklına getirmemişti.

Gorilin o ilk bağırması yerliler üzerinde büyük bir tesir husule getirmişti. Hayvanın sesini duyar duymaz, kadınlar, çocuklar iplere tırmanarak havadaki kulübelerine kaçışmışlardı. Erkekler biraz durduktan sonra yollarına devam etmişler ve dışarı çıkmak üzere çitin kapısına doğru ilerlemişlerdi.

Goril çitin önünde durmuş, onlara bakıyordu. Bağırmasını kesmiş, büyük maymunlara mahsus bir şekilde, gözlerile konuşmıya başlamıştı.

IX UNCU BÖLÜM

Ölümün pençesinde

Kara savaşçılar çitin kapısını açtılar ve yavaş yavaş geri çekildiler: Hayvana yol veriyorlardı

Goril, kurumlu bir durumla ilerledi. Meydanlığın ortasına gelince durdu ve ağır ağır etrafına bakındı. Sonra birdenbire, o boğuk sesile sordu:

— Dişilerle yavrular nerede? Çağırın hepsini!

Bu buyruğu kadınlarla çocuklar da işitmişlerdi. Fakat kulübelerden aşağı kimse inmedi. Savaşçılar hareketsiz durmuş. ağızlarından bir kelime çıkmıyordu.

Goril tekrar bağırdı:

— Çağırın onları buraya! Gelmezlerse tutup getirin hepsini!

Nihayet, savaşçılardan biri, bütün cesaretini toplıyarak gorile cevap verdi:

— Bizim size bir kadın vermemiz daha bir ay bile olmadı, dedi. Bu sefer sı-
ka köyün, oraya gidin.

Goril kızmıştı. Onu yiyecekmi-
adamın üzerine doğru ilerliyerek:

— Sana soran var mı? diye ha-
Sen kim oluyorsun da bir Bolgani'y-
geliyorsun, alçak Gomagani! İm-
Numaya ya itaat edersin, yahut da-
verirsin.

Savaşçı titremiye başladı ve
kaldığını görerek, kadınlarla ço-
seslendi. Fakat cevap veren olma-
Goril sabırsızlanıyor, öfkeleniyo-
ğu yerde terter tepiniyordu. Tekr-

— Gidin getirin! diye haykırdı:

Kara adamlar, korku içinde, he-
lübelere koşuştular ve kadınlarla-
ları kollarından, saçlarından yaka-
sürükliye sürükliye aşağıya in-
Kadınlar bir yandan, çocuklar bir
avaz avaz bağırıyorlardı.

Köyün reisi olduğu anlaşılan
gorile doğru ilerledi ve:

— Ey büyük Bolgani, dedi, Nü-
banları hep bizim aramızdan seçec-
sa çok geçmeden bizde kadın kal-
çocuk yetiştiremiyeceğiz ve yer y-
kökümüz silinip gidecek.

Goril:

— Bana ne! diye homurdandı.
zünde daha köpek sürüsü kadar
gani var. Hem onra, Nüma ile o-
gili kulları Bolganilere kurban o-
başka bir iş için mi yaratıldınız
yorsunuz?

Goril bir taraftan bunları söylü-
taraftan da kadınlarla çocukları
geçiriyor, onların kollarını, vü-
elliyerek muayene ediyordu. Niha-
kasına çocuğu asılı olan bir kadın-
dan tutup çekerek:

— Bu, işe yarar, dedi.

Sonra, çocuğu annesinin sırtın-
rak fırlatıp yere attı. Zavallı ka-
çığlık atarak çocuğunun üzerine
istedi. Fakat goril bu sefer de on-
sine sıkı sıkı geçirdi ve tuttu:

Bu anda, ormandaki ağaçların
dan, maymunların harp bağırtılar-
du.

Bu tüyler ürpertici bağırış üze-
vaşçılar, gözlerini iri iri açarak,
doğru baktılar. Goril öbür taraf-
homurdanıp duruyordu.

Bu sırada ağaçlardan birinin
rinde, o kara insanların şimdiye
gördükleri bir mahlûk sallandı ve
retle hız aldıktan sonra, kendini
bırakıp meydanlığın ortasına dü-

Bu, beyaz bir adamdı:

Yani bizim Tarzan!

Siyah adamlar, kendilerine
fakat rengi beyaz olan bu adam-
şaşkın bakmıya başladılar. Onla-
kınlığı arasında Tarzan eline he-
kargı geçirdi ve bunu bütün kuv-
rilin göğsüne sapladı.

Koca hayvan ayakta sallandı
yıkılıverdi: Ölmüştü!

Ormanlar kralı bu kara insanları da pek sevmezdi. Fakat şiddete, zulme taraflı olmadığı için daima zayıflardan yana çıkar ve onların hakkını korumıya çalışırdı. Sonra, kendisi büyük maymunların arasında büyüdüğü için, gorillere karşı büyük bir nefret duyardı. Çünkü goriller maymunların da düşmanıdır.

Kara adamlar, ilk şaşkınlıkları geçince, korku ile geri geri çekildiler. Bir yandan da kargılarını, baltalarını almışlar, kendilerini müdafaaya hazırlanıyorlardı.

Ormanlar kralı:

— Korkmayın, dedi. Ben sizin dostunuzum. Bana Tarzan derler. Silâhlarınızı bırakın, benden size fenalık gelmez.

Tarzanın bu sözleri ve halindeki tatlılık üzerine, yabaniler silâhlarını indirdiler. Tarzan, kargısını gorilin göğsünden çekip çıkarttıktan sonra:

— Bu hayvan ne idi böyle? diye sordu. Demek köyünüze geliyor, sizi korkutuyor ve kadınlarınızı alıp gidiyordu ha?

Yabani adamlar cevap vermiyorlardı

Bunun üzerine Tarzan devam etti:

— Niçin ona karşı kargılarınızı, baltalarınızı kullanmadınız?

Köyün reisi cevap verdi:

— Bolgani'lerin başlarından biridir o, dedi. Bolganiler de imparator Nümanın sevgili kullarıdır. Nüma onun bizim köyde öldürüldüğünü duyacak olursa bizim hiçbirimizi canlı bırakmaz.

Dev adam:

— Nüma dediğiniz kim? diye sordu.

«Nüma» kelimesinin büyük maymunların dilinde «Aslan» mânasına geldiğini biliyordu.

Kara adamların reisi cevap verdi:

— Nüma imparatordur, dedi. Bolganilerin arasında, Elmas Sarayında oturur.

Tarzan kendi kendine:

«Demek ki Bolgani'lerin kralı, herkesi korkutmak için, kendisine, **Aslan** mânasına gelen Nüma ismini almış olacak» diye düşündü.

Savaşçılar şimdi hep birden konuşmıya başlamışlardı ve Tarzana:

— Gorilin bizim köyde öldürdüğünü haber alınca Bolgani'ler gelip bizi öldürecekler, diyorlardı. Bunun bir tek çaresi var. O da, gorili öldüren adamı Elmas Sarayına götürüp Bolgani'lere teslim etmektir. O zaman belki bizi affederler ve gorili öldüren kimse asıl cezayı ona verirler. Hadi gel, seni götürüp Nümaya teslim edeceğiz.

Tarzan bu sözler üzerine gülümsedi. Kendi kendine:

«Zavallılar! diyordu. Zannediyorlar ki ben elimi kolumu bağlayıp kendimi onlara teslim deceğim ve onlar da beni alıp götürecekler!»

Tarzan onlarla alay ediyordu amma, karşısındaki tehlikenin de büyük olduğunu farketmiyor değildi. Elleri kargılı, baltalı bir alay vahşi arasında tek başına idi. Bunlarla nasıl başa çıkabilecekti? Onun için, işi tatlılığa bağlamayı düşündü:

— Durun, biraz beni dinleyin, dedi. Ben buraya neye geldim? Sadece size iyilik etmek ve sizi zalimlerin elinden kurtarmak için. İlk olarak da, sizin kadınlarınızı tutup götüren, çocuklarınızı yere çalıp öldüren bir canavarı ortadan temizledim ve buna karşılık, siz kalkıyorsunuz beni öldürmek istiyorsunuz. Doğru mu bu?

Reis:

— Biz seni öldürmek istemiyoruz, dedi.

— Öldürmek istemiyorsunuz amma, krala teslim etmek istiyorsunuz. Bu da beni öldürtmek demektir. Ayvaz kasap, hep bir hesap...

Vahşilerin reisi, boynunu bükerek:

— Elimizden başka bir şey gelmez ki, dedi. Kabil olsa seni kurtarırdık ama, kabil değil. Seni teslim etmiyecek olursak bizim hepimizi öldürürler.

— Olup biteni Bolgani'lere haber vermezsiniz. Nereden bilecekler?

— Geldikleri zaman gorilin ölüsünü burada görürler, anlarlar.

Tarzan:

— Kolay, dedi. Alın gorilin ölüsünü, bir yere götürüp atın.

Kara adamlar birbirlerine bakıştılar. Kuş beyinli kafalarında Tarzanın fikri büyük birbuluş gibi parıldamıştı.

Fakat, gorilin ölüsünü nereye götüreceklerdi? Bunu da Tarzana sordular.

Tarzan:

— Siz bu işi bana bırakın, dedi. Ben onu götürür öyle bir yere saklarım ki onun nasıl ve nerede öldürüldüğünü kimse haber alamaz. Yalnız, siz şimdi benim soracaklarıma cevap verin.

Reis:

— Pek güzel, dedi. Sorun söyliyelim.

Tarzan:

— Ben uzaklardan geliyorum, diye söze başladı. Yolum buradan geçiyordu. Fakat sizin memlekete geldikten sonra, ne tarafa gideceğimi şaşırdım. Şu tarafa doğru gidersem vâdiden çıkar mıyım?

Elile doğu güneyi gösteriyordu:

Kara adam başını yukarı kaldırarak:

— Bilmem, dedi. Belki bir yol vardır. Fakat ben yalnız bu vâdiyi bilirim, ondan ötesinde ne var, hiç haberim yok. Dediklerine bakılırsa dağın öbür tarafında ateş varmış. Fakat içimizden kimse gidip görmiye cesaret edemedi.

Tarzan hayretle:

— Demek şimdiye kadar kimse vâdiden dışarı çıkmadı ha? diye sordu.

— Bizim köyden kimse çıkmadı, başka çıkan varsa bilmem.

Tarzan, Opar tarafını göstererek:

— Şu tarafta ne var, biliyor musunuz? diye sordu.

Köylülerin reisi, apdal bir halle:

— Bilmem, dedi.

Tarzan, bu adamdan bir şey öğrenmenin yolu olmadığını görerek:

— Arkası var —

Dönek düşmana bir ders

— 4 üncü sayfadan devam —

zünü dinlese ve onların dediği gibi bir filo halinde gelselerdi! Dönek düşmana ne güzel bir ders vermiş olurlardı!

***

Korkusuz uçman içinden böyle düşünürken, birdenbire, doğu tarafından bir kaç siyah noktanın belirdiğini gördü: Bir filo geliyordu ve dürbinle bakınca bunların kendi uçakları olduğunu farketti. Sevinmişti: Çünkü şimdi düşmanlarına istediği gibi bir ders verebilecekti. Onlar kendisini gafil avlamak isterlerken kendileri ziyanlı çıkacaklar ve hiç ummadıkları bir şekilde dayak yiyeceklerdi.

Korkusuz uçmanın arkadaşları sahiden tam zamanında yetişmişlerdi. O, tek başına gitmekte ısrar ettiği zaman arkadaşları, kendisine söz geçiremiyeceklerini anlamışlar ve «peki» demişlerdi. Fakat, onun başına bir felâket gelmesinden korkmuşlar ve aralarında, ondan habersiz, arkasından bir filo halinde havalanmıya karar vermişlerdi. İşte, şimdi onların dediği çıkmıştı: Düşman, sözünde durmamış, her zaman olduğu gibi bu sefer de, döneklik etmişti.

Yüzbaşı «Korkusuz» un arkadaşları beş uçakla gelmişlerdi. Bir de onun uçağı, altı ediyorlardı. Halbuki düşmanları, bir önceden gelen, on da sonradan gelenler, on bir uçaklık bir filo idi.

Savaş çok çetin oldu ve iki üç dakikanın içinde düşmanlarının dört tayyaresini düşürdüler. Onlardan yalnız bir uçman yaralanmış, fakat savaşı bırakmamıştı. Çünkü, o giderse, kendilerinden sayıca üstün olan düşmanları daha üstün bir vaziyet alacaklardı.

Korkusuz uçman, filoyu çok iyi idare etti ve savaşın yedinci dakikasında düşman uçaklarından bir daha düştü. Bunun üzerine iki taraf da sayıca bir oldu.

Savaş şimdi daha fazla çetinleşmişti. Nihayet düşman uçakları, üstün sayıda iken yenemedikleri karşı tarafı, şimdi hiç mağlûp edemiyeceklerini anladılar ve kaçmıya başladılar. Kaçarken bir uçak daha kaybettiler.

Yüzbaşı Korkusuz, filosunun başında dönüp uçak alanına indiği zaman, kendisini karşılayan komutanına:

— Düşmanlarımıza öyle bir ders verdik ki, diyordu, bir daha bize oyun oynamıya kalkamazlar.

BOĞATUR BATU HAN

Yazan: Rıza Çavdarlı

— Geçen sayıdan devam —

— Zal, dedi. Tam bir kartalın oğlu olduğunu gösteriyorsun! Senin baban babası tarafından küçük yaşında ölsün diye dağlara atıldığı zaman, onu bir kartal almış büyütmüş, sen doğarken de o kartal sana ebelik etmiştir

Zal alaylı alaylı güldü. Sakin cevap verdi:

— Tarihi ve masalları karıştıracak değiliz şahım!..

Kartalın yavrusu diye kötüleştirmek istediğiniz bu Zal, senelerce Bizans ordusuna karşı tacınızı, tahtınızı müdafaa etti. Şimdi ise iş tamamile şeklini değiştirmiştir. Karşımıza düşman diye çıkacak ordu, benim dilimle görüşen, benim kanımdan olan kardeşlerimdir. Haydi ben hatırınız için savaşsam bile, askerimin onlarla savaşacağını bana kim temin edebilir?

Yine derin bir ölü sessizliği salonu kapladı. Hiç kimse bir kelime söylemeğe cüret edemiyordu. Bu hal bir müddet sürdü. Fakat Sadruddevle tekrar ağzını açarak:

— Velinimetin emirlerine itaatsizlik!...

Der demez, Zal:

— Sus!..

Diye o kadar şiddetle bağırdı ki, vezir, bu namlı Türk pehlivanının karşısında, korku içinde susmak ve büzülmek mecburiyetinde kalmıştı.

Zal yine ağzını açtı.

— Şahım, dedi. Sizi de bu kederli durum içinde bırakmak istemem! Benim teklif edeceğim şartlar hoşunuza giderse, hemen onları yapalım! Çünkü başkaca yapacak hiçbir şeyimiz yoktur. Ya benim dediklerimi kabul edersiniz, yahut da savaşmak üzere, buraya topladığınız bu Fars asilzadelerinin başına geçer savaşırsınız. Çünkü ben kardeşlerine kılıç çekecek bir Türkün bulunabileceğini zannetmiyorum.

Şah doğruldu:

— Şartların nedir?

Dedi.

— Şartlarım basit!.. Beni hudutta ordusu ile bekliyen ve yarın öbürgün saldıracak olan Türk Hakanının yanına sefir olarak gönderirsiniz. Tarafınızdan yakılan ipek kârvanlarının üç dört misli zarar ve ziyanını da ödersiniz! Bunun bir yanlışlık olduğunu, ve bir daha yapılmıyacağını da bir mektup ile bildirirsiniz. Belki ben o zaman bu savaşın önüne geçebilirim!

Şah da içinde olduğu halde, bütün Fars asilzadelerinin gözlerinde bir hoşnutsuzluk belirivermişti.

Bir İran tacidarının, bir Türk Hakanına yalvarır gibi mektup ve tazminat göndermesini hiçbirisinin aklı kabul edemiyordu. Şah bu hissi açıktan açığa meydana vurdu:

— Bir koca namlı bir İran şahı, buna nasıl razı olabilirim?

Dedi.

Zal omuzlarını kaldırarak cevap verdi:

— İranın kudret ve kuvvetini veren Azeriler ve onların orduları, savaşçıları olduğunu unutmayınız!.. Böyle olduğu halde ben buna razı oluyorum! Bir defa daha tacınızı, tahtınızı kurtarmak istiyorum! Kabul ederseniz hemen yola çıkar, bu işi hallederim!

Fars asilzadeleri birbirlerine gizli gözü işaretleri yapıyorlardı. Bu işaretler şaha Zal'ın dışarıya çıkartılmasını, ve gizli bir şey görüşmeleri lâzım geldiğini anlatıvermişti. Şah:

— Zal, dedi. Sen bana biraz vakit ver Bunu bir düşüneyim! Sana haber gönderirim! Şimdi git rahat et!

Zal yine aynı fütursuz halile ayağ kalktı.

— Peki, dedi. Sizi düşünmek üzere bı rakıyorum. Fakat yine tekrar ediyorum Bundan başka gidilecek selâmet yolu yok tur!

Çıkıp gitti.

Şimdi salon her zamanki saray entrikalarının, dedikodularının tam bir aynası kesilivermişti. Herkes bir fikir söylüyor orada bulunmıyan Zal'ın yokluğundan istifade ederek aleyhinde bulunuluyordu..

— Olur mu şahım; deniyordu. Zal doğrudan doğruya Türk Hakanile, aleyhini anlaşmak üzere oraya gitmek istiyor!

Bu sözler Şahın üzerinde o kadar bü yük tesirler bırakmıştı ki, o da hepsi gi bi aynı kanate varmıştı.

Fakat Zal'ın bu teklifi de fena değil. Bir sefir göndermek, hediyelerle, tazmi natlarla bu işin önüne geçmek hepsine h görünüyordu.

Sadruddevle:

— Şahım, dedi. Böyle bir sefir gönde rilmek isteniyorsa, ben kulunuz ne gü duruyorum. Mukaddes ateşin himmeti Zaldan daha ziyade Hakanı kandırabi cek bir dile sahibim! Hemen irade buy run şimdi gider, her şeyi yoluna koy rım.

Şah kabul etti:

— Daha var —

İki Kurt arasında

— Baş tarafı 5 nci sayfada —

Havanın ne kadar ağardığına bakm için bir aralık tekrar arkama dönmüştü Bu sırada gözüme iki kulak ilişti; dikk lice baktım: Mağaranın kapısının önün bir kurt daha vardı!.

Sanki merak ettiğimi anlamış gibi, k disini göstermekte gecikmedi ve etr koklaya koklaya, ağır ağır içeri gir Beni görünce gözlerini üzerime dike durdu ve tam kapının ağzında yere ot du.

Bu suretle, şimdi iki ateş arasında k mıştım. Ben bir kurtla nasıl başa çıka ğımı düşünürken ve bundan âciz bulun ken şimdi hayatımı kurtarmak için k kurtla çarpışmak lâzım gelecekti. Ü yarı yarıya azalmış, daha doğrusu, kalmamıştı..

Fakat bu hâdise bana, dünyada hiç zaman ümidi kesmemek lâzım geldiğ öğretti: Birdenbire arkamda bir gürü ile yerimden sıçradım. Dalgalar kıy

Alacan Bilmece Kuponu

KAZANANLAR

...nci sayı bilmecenin çözülüşü:

...Nuran: soldan başlıyarak yola çıkmış ...ğnesini bulmuştur:

Muhtelif hediye kazananlar

... — Demir, askerlik dairesi 1 inci kı... âmiri oğlu Edremit, 2 — Ruknettin, ...ılar caddesi Temel sokak No. 3 Eski...r, 3 — Sudi Müjde ilkokulu sınıf 3-B ... 294 Uşak, 4 — Nurhan Mahfi bey ...k No. 12 Paşabahçe, İstanbul, 5 — ...ut Şadiye sokak No. 25 Heybeliada, ...nbul,; 6 — Mehmet berber Salih ya... Muğla: — Nurettin Silivrikapı cad... No. 124 İstanbul; 8 — Sabahattin, ... inşaat mühendisi oğlu Yozgat; 9 — ... diş tabibi Haydaroğlu Samsun; 10 ...Doğan Akalar mahallesi Sarıca sokak ... 30 Hamamönü Ankara; 11 — Nihat ...huriyet M. Aldıkaçtı sokak No. 12 ...bzon; 12 — Erdoğan Kanat sokak No. ...Şişli, İstanbul; 13 — Hâmit, Roberkolej sınıf 3-A Bebek, İstanbul; 14 — Erdoğan, Serencebey yokuşu Mehmet Ali bey sokak No. 6 Beşiktaş, İstanbul; 15 — Hasan Çekirge postahane karşısı No. 7 Bursa 16 — Muzaffer, Yenimahalle İstiklâl caddesi No. 11 K. D. Ereğli; 17 — Sahavet, Selçukhatun M. Hamam sokak No. 6 Bursa; 18 — Kâmil As. pos. No. 4016 komutanı albay oğlu Balıkesir; 19 Savaş İsmet paşa caddesi No. 57 Yenişehir Ankara; 20 — Mehmet çiftlik önünde ağaçlı kahve sokak No. 1 Tekirdağ; 21 — Şinasi Mecidiyeköy Mecidiye cad. Sair Sabri So. No. 5 Şişli İstanbul; 22 — Cemil Hasanpaşa deresi No. 40 Beşiktaş İstanbul; 23 — Nisro, Ankara cad. No. 135-5 İstanbul; 24 — Yılmaz Tasvir So. No. 1 Cağaloğlu İstanbul; 25 — Kemal Gün M. Attilâ So. No. 11 Antakya Hatay; 26 — Münci Amerikan kolleji Tarsus; 27 — Yalçın maarif müdürü oğlu Hatay; 27 — Sadettin Çark So. No. 66 Adapazarı; 28 — Hayati Obdullah efendi M. 1270 ncı So. No. 24 Basmahane İzmir; 29 — Hasan Kurtuluş M. No. 34 Aydın; 30 — Baki defterdar Mehmet oğlu Muğla; 31 — Davut Hülleci Hendek cad. Hacı Sait Ap. No. 126-8 Galata İstanbul; 32 — Aynı Hayat istasyon cad. No. 15-3 Göztepe İstanbul; 33 — Feyyaz Kültür M. 1388 inci So. No. 5 İzmir Alsancak; 34 — Yüksel 19 mayıs M. Hürriyet cad. No. 26 A. Samsun; 35 — Ayhan Amerikan kolleji ihzarî sınıfında No. 528 Tarsus; 36 — Öznur Nuruosmaniye cad. No. 38 Cağaloğlu İstanbul; 37 — Hüseyin Hanralar M. No. 9 Kastamonu; 38 — Cahit Atatürk cad. Sarı So. No. 11 Bursa; 39 — Ömer doktor Hayri beyin köşkü Erenköy İstanbul; 40 — Meral Şimal So. No. 2 Ankara; 41 — Altan tayyare alayı Y. mimarı yeğeni Diyarbakır; 42 — Turgut Orta M. Karapınar So. No. 10 Muğla; 43 — Süheylâ Yeni istasyon cad. No. 218 Adana; 44 — Doğan postahane karşı So. 32 Elâziğ; 45 — Cevdet Cebeci Özbeyler M. İnce So. No. 7 Ankara; 46 — Nejat Ortakapı M. Gazi Muhtar paşa cad. No. 200 Kars; 47 — Ali Altındağ M. Kıbıllık tepesi No. 86 Ankara; 48 — Ferruh postahane cad. M. Akyüz Ap. No. 17 Ankara; 49 — Turhan Sulh So. No. 6-4 kat beş Sultanahmet İstanbul; 50 — Adil Şen manifatura tecrimevi Edremit; 51 — İbrahim Yeni cad. bakkal Tevfik oğlu Gönen; 52 — Rakit 4 Eylûl M. Ara So. No. 5 Tire; 53 — Ruhi Çarşıcami karşısında bakkal Reşit elile Gönen; 54 — Haydar Çinili fırın Şehzadebaşı İstanbul; 55 — Özgen Kara cami M. Atatürk cad. No. 34 Burhaniye.

...n parçalanan kayığımı atmıştı. Ka... beraber, içindeki balık sepetinin de ...a düştüğünü görüyordum. Oraya ...ar bir gidebilseydim, kurtulmak ümidi ...vetlenecekti. Çünkü balıkları kurtla...peşkeş çekip kaçmak kabil olabilirdi. ...akat oraya kadar nasıl gidebilirdim ... Yeni gelen kurt mağaranın tam kapı... oturmuştu.

...u sırada aklıma bir şey geldi. Sırtım... gömleğimi de çıkardım ve, mağaranın ... dip köşesine düşecek şekilde fırlattım. ...atlerdenberi hareketsiz duran ilk kurt ...men onun üzerine atıldı. Gömleğimde... insan kokusunu alınca onu parçalamıya ...yuldu. Bunu gören öteki kurt da onun ...erine atıldı.

Kapı açılmıştı. Hemen dışarı fırladım. ...mleğin yenmiyecek bir şey olduğunu ...ıyan kurtlar, yaptığım hileye kızmış ... arkamdan dışarı atıldılar. Fakat ben ...amana kadar kırık kayığın yanına var...ştım. Hemen balıkları yakaladım ve ...rime saldırmakta olan kurtların ağzına ...ru attım.

...ki kurt da birer torik kaptılar ve ho...rdana homurdana yemeye başladılar. ... de hemen kayığım bir omurgasını ...aladım ve ona tutuna tutuna açığa ...ru yüzmeye başladım. Deniz de çok ...nleşmişti.

...ir saat kadar yüzdükten sonra karşı... bir balıkçı kayığı gördüm ve ona ...enerek imdadıma çağırdım.

...urtulmuştum. Fakat o iki kurdun ara...dan nasıl olup da sağ çıkabildiğime ... türlü inanamıyordum.

Bilmece

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10

1
2
3
4
5
6

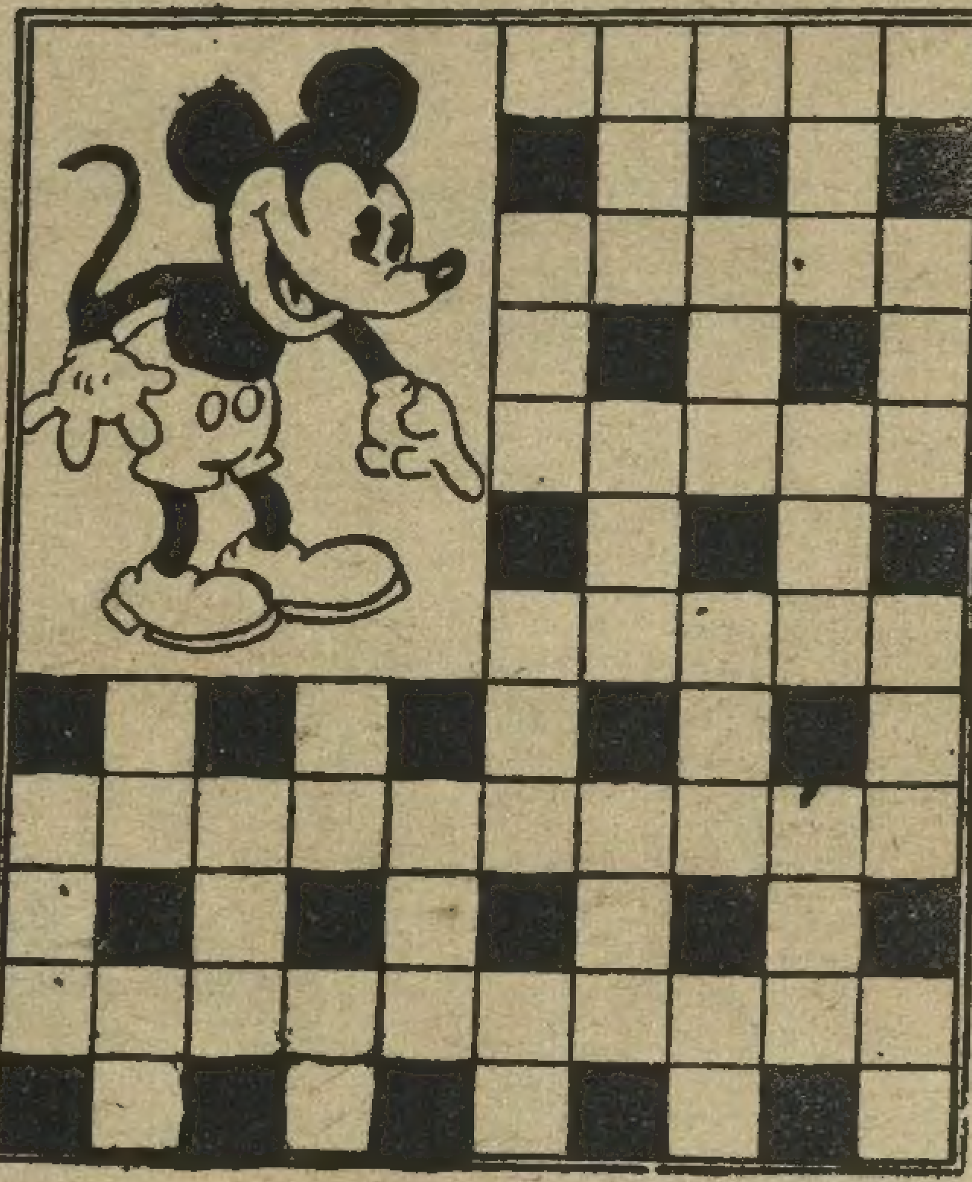

Bu haftaki bilmecemiz Miki Farenindir. Güldürücü dostumuz, haydi bakalım şu bulmacayı biliniz, diyor.

Soldan sağa: 1 — Bir renk. 2 — Hürmet. 3 — Toprak kap. 4 — Ürkdüğümüz zamanki duygu. 5 — İstanbulda doğan. 6 — Cümhurreisi.

Yukarıdan aşağı: 1 — Güzel. 2 — (A) akıl - 2 (B) içilecek şey. 3 — Bütün. 4 — (a) bir not 4 (B) genişlik. 5 — Derslerinize öğretmenlerin verdiği ölçü. 6 — (A) Başımızda bulunur, 6 (B) yemek konulur, 6 (C) Ay evi. 7 — (a) bir göz rengi, 7 (b) telefon konuşması başlangıcı 7 (c) üçüncü harfine (u) eklersek boylu mânasına gelir. 8 — (a) kenar, 8 (b) bir gösteritteki vazife, 8 (c) arkanın aksi. 9 — (a) üzüm yetiştirir, 9 (b) küçük su yolu. 9 (c) geniş kenarlı bakır kabın ilk hecesi. 10 — (a) soy, nesil, 10 (b) yüce, 10 (c) şan, şeref.

DİKKAT: 1 — Bu bulmacayı yapmak için derginizi kesmeyiniz. Kutuları kopye ediniz. Yalnız bilmece kuponunu koymayı unutmayınız.

2 — Çözünüzü bir zarfa koyarak (İstanbul - Posta kutusu 617 — Afacan 11 inci sayı bilmece memurluğu) adresine yollayınız.

3 — Zarfı kapamayınız ve zarfın üstüne 60 paralık pul yapıştırınız.

4 — Müddet bir aydır.

5 — 50 kişiye muhtelif hediyeler verilecektir.

Sahibi ve Neşriyat Müdürü: Ö. Lûtfi TARHAN

MÜESSİSİ: M. Faruk GÜRTUNCA

Çıkaran Ülkü Kitap Yurdu
Basıldığı yer: ÜLKÜ MATBAASI

ASLAN PRENS
ASLAN PRENS VE AİLESİ. DÜŞMANLARI TARAFINDAN FRANSADAN KOVULMUŞ VE İNGİLTERENİN EJDERLİ BİR ARAZİSİNE SÜRÜLMÜŞTÜ.. BURADA ANNESİ ÖLDÜKTEN SONRA ASLANPRENS YAŞAMAĞA DAHA ELVERİŞLİ TOPRAKLAR ARAMIYA ÇIKTI.
YOLDA BİR ÇOBANLA KARŞILAŞTI VE ONU MAĞLÛP ETTİ. BU SIRADA ORAYA GELEN ŞÖVALYENİN UŞAĞI KENDİNE KAFA TUTUNCA ONUDA ATINDAN AŞAĞI ALDI. ŞÖVALYE ÇOCUĞUN BU HALİNE HAYRAN OLMUŞTU.
PRENS "LANKELOT GİBİ BİR ŞÖVALYE OLABİLMEK İÇİN BANA BİR AT LAZIM" DEDİ. ARKADAŞI "ÖYLE AMA SENİN PARAN YOK. VAHŞİ ATLARI TUTMAKTAN BAŞKA ÇARE KALMIYOR" DİYE CEVAP VERDİ.
ÜÇ GÜN YOLCULUKTAN SONRA ASLAN PRENS BİR ADAMA RASLADI..
BU ADAMDAN ÇOK MÜKEMMEL ÖĞÜTLER ALDI.
ASLAN PRENS VAHŞİ ATLARIN BULUNDUĞU YERE GELMİŞTİ.. ŞAFAKLA BERABER KENDİNE BİR SİPER YAPTI..
EN NİHAYET VAHŞİ ATLA
GÖRÜNDÜ PPENS DİKKATLE E
İÇLERİNDEN BİRİNİ EĞEGENM
İSTİYORDU. FAKAT ATLARIN H
ZAYIFTI...
NİHAYET SEÇTİĞİ YENİ HAYVANINA YAKLAŞMAK İMKÂNINI BULABİLDİ..
HEMEN AĞINI ATTI.
FAKAT YERDE YUVA
MIYA BAŞLAYINCA ANLADI
USUL BU İŞE YARAMIYOR.
HAYVANI AYAKLARINDAN YAKALAMAK LÂZIMDI. BUNUN İÇİN DE HEMEN YENİ BİR İCATTA BULUNDU.
TALİHİ YARDIM ETTİ. ATTIĞI KEMENT ATIN AYAKLARINA DOLANMIŞTI.
ASLAN PPENS ARTIK BİR ATA SAHİPTİ.